

I.

„Liško, Lištičko, vstávej, já už musím jít,“ řekl tiše Adam a poroztáhnul závěsy.

Ranní světlo dopadlo na rezavé vlasy rozhozené po polštáři. Eliška se zavrtěla, otevřela oči a usmála se na něho.

Adam nebyl příliš pohledný – dlouhán s úzkými rameny, začínajícím bříškem, prořídlou kšticí a brýlemi. Sudičky však k němu nebyly až tak skoupé, do vínku dostal podmanivý hlas a pohled, jímž dokázal okouzlit. Stálý dar, čas ho nemohl změnit. Sousedé Elišku podezírali, že se k Adamovi nastěhovala ze zjištěných důvodů a že ho z téhož důvodu dostrká až k oltáři. Nebyla to ale pravda. Poznali se před pěti lety v Praze, na školení pro vedoucí pracovních týmů. Adam tam byl jako lektor, Eliška seděla mezi posluchači. Na školení jela s nechtutí. Bystřiči, kde bydlela, a Prahu dělilo víc než sto kilometrů. Ztracený víkend, škoda volného času. Adam ji ale zaujal specifickým smyslem pro humor, kterým dokázal svůj výklad učinit stravitelným pro všechny. Jeho zase zaujala její narezlá rozčepýřená kštica a úsměv.

Večer pak všichni účastníci pracovního víkendu seděli u vína, přišel i Adam. Jak někteří odpadali, posunoval se k Elišce vytrvale blíž. Když poskládal svoje dlouhé tělo do křesla vedle ní, řekl pouze: „Jsem tu.“

Eliška se na něj usmála a pak tam spolu seděli tak dlouho, až se ostatní odporoučeli a Adam s Eliškou zůstali sami. Byla to dlouhá noc a Eliška se ráno cítila provinile. Matka dospívající dcery a takový... úlet, který určitě nebude mít pokračování. Ale měl. Scházeli se pak co týden v hotelích okolo Prahy, oba se na pár hodin dostávali z kolotoče všedních dnů a povinností. Eliška už byla v té době rozvedená a... osamělá. Její dcera Erika, zvaná Rikki, si matku tvrdě uzurpovala pro sebe. Nesnesla by vedle Elišky jiného muže. Elišku to zpočátku dojímal, ale po čase na ni začala doléhat vidina osamělého stáří. Než se Rikki postaví na vlastní nohy, bude už Eliška mávat poslednímu vlaku.

Adam byl ženatý, otec tří dětí, studentů, vysokoškoláků. Jája, Marek a Eva. Velice na nich lpěl. Rozvod pro něj nepřicházel v úvahu. Na manželku si ani nijak nestěžoval, jen občas mu uklouzlo, že je pro ni hlavně strojem na peníze. Eliška ho chápala. Manželka, která nechodí do práce a jen opečovává dům, a tři děti zvyklé na určitý komfort, to dokáže utahat. Ona sama měla také občas co dělat, aby Rikki udržela na uzdě, pokud šlo o nároky na oblékání a výši kapesného. A také jí to někdy unavovalo, ta sobeckost mládí, které lačně natahuje k rodiči zobáček. Dej! Na sebe nemysli! Dej! Není podstatné, co chceš ty, ale co chceš já! A tak se s Adamem scházeli a radovali se z té chvíle, kterou vyzískali sami pro sebe a kdy jim celý svět mohl být ukradený. Smířeně pak přijímali tíhu všedního dne.

Před necelým rokem se Adamova žena zabila v autě, které na Adamovi vyloudila k narozeninám. Adam si sice myslel, že Jaruš vlastní auto v podstatě nepotřebuje, ale pocit určité viny za tajné výlety s Eliškou v něm zapracoval natolik, že jí koupil malou červenou Hondu. Mnohem silnější pocit viny ho pak převálcovává, když mu u dveří zazvonil policista a sdělil mu, co se stalo. Nějaký čas se pak s Eliškou nevidali a ona si už myslela, že je mezi nimi konec. Ale za pár měsíců se jí znovu ozval a nabídl jí, aby spolu zkusili žít.

To už Rikki odjela studovat do Rakouska a domů jezdila málokdy. Adamova nejstarší dcera byla vdaná, syn se odstěhoval na druhý konec republiky kvůli práci a nejmladší Eva hodlala ochraňovat klokany kdesi v Austrálii. Adamovi bylo v té době přes padesát, Elišce čtyřicet tři. Nebyli už mladí, ale ještě ani staří, čekali od života víc než odpočítávání času do důchodu a příchod chorob s věkem souvisejících. Eliška pár dní váhala. Jednak kvůli Rikki – ani dospělé dceři se fakt, že má matka nového

muže a chce s ním žít, neříká snadno, a také kvůli práci. Jako hlavní účetní měla slušný plat a trvalý pracovní poměr. Měla ale Adama opravdu ráda a věděla, že najít někoho takového v jejím věku je pomalu zázrak hodný Lurd. Svěřila tedy byt do péče sousedky, v práci dala výpověď a odjela za Adamem do Benešova.

Tiše prošla jeho domem i zahradou a všímala si toho, co čekalo na ženskou ruku: zblešený pes, mšice na růžích, pach málo větraných místností. Postála v Adamově původní ložnici a vysvětlila mu, že bude lépe, když oni dva budou nocovat jinde. Trvala na tom, že si najde práci, i když Adam by Elišku raději viděl doma. Nemohla po něm ale přece chtít, aby platil nájem bystříckého bytu nebo školné za Rikki. Nakonec jí našel práci sám, u jednoho ze svých kamarádů, bytového architekta Petra Skály, který jehovztaž s Eliškou vzhledem ke své sexuální orientaci nemohl ohrozit. Petíkovi se líbilo ve společnosti mladých chlapců. Eliška se u něho brzy zapracovala jako sekretářka a pomocná účetní, své povinnosti zvládala dobře, ostatně jako dlouholetá matka samoživitelka byla zvyklá v práci zabrat. Petíka zas těšilo, že u osob neznalých jeho soukromého života mohl trousit poznámky o tom, jak Eliška plně uspokojuje jeho nároky. Eliška ho chápala, chápala tu potřebu vybočit na chvíli z hranic čtyřprocentní menšiny, a tak mu občas, aby nekazila hru, jakoby omylem před hosty zatykala nebo popopravila kravatu. Petíka to bavilo a na oplátku s Eliškou občas strávil milou chvíli nad módními časopisy. Měl dobrý vkus a cit pro barvy a radoval se, když se Elišce nějaký jím navrhovaný model zalíbil natolik, že si ho objednala.

Z práce Eliška vřdycky pospíchala rovnou domů. Případalo jí, že se dům, zahrada i pes na ni těší. Zahradu postupně zbavila plevele a skleníky osázela zeleninou,

kolem psího kotce nechala kus pozemku zarůst trávou, aby měl Brix kde blbnout s míčem, a dům nenápadně zbavovala nevkusných umělých květin a křiklavých barev. Když poprvé zatopila v krbu, zůstal před ním Adam udiveně stát. Pak řekl: „Co jsem ho tu nechal postavit, netopilo se v něm. Jaruš to nechtěla, že se nadělá moc nepořádku...“

Eliška si dávala pozor, aby jeho zemřelou manželku nekritizovala, a tak mlčela. Sice si myslela, že žena, která nechodí do práce, by klidně trochu toho prachu mohla setřít, ale nahlas neřekla nic. Jen se na Adama usmála a natáhla ruce k ohni. Sedávali pak po večerech na koberci před krbem se skleničkou vína v ruce a pozorovali tančící plamínky. Adam se často zahleděl na Eliščiny vlasy, které zář ohně obdarovávala životem. Liška Eliška. Tenhle dům je úplný až s ní. Ale nahlas jí to neřekl. V domě přece dřív žila i Jaruš a byla taková, jak jí to toleroval. Adama občas pronásledovaly výčitky svědomí. Kdyby jí tolik nepovoloval, byla by možná příjemnější. Kdyby jí nekoupil to zatracené auto, mohla by tu ještě dnes být. Někdy mu hlavou proletěla i myšlenka, že by snad bylo líp dům prodat a koupit něco jiného, ale byl to domov, kde vyrostly jeho děti. Domov, který pro ně postavil. A kam teď patří i Eliška. Měli bychom se vzít, uvažoval, aby tady byla sto procentně doma. Koupím prstýnky a dám je pod stromeček. Pod náš první vánoční stromeček. Vánoce jsou za tři měsíce, to je tak akorát. Petík může jít za družičku. V růžovém fráčku, s bílým cylindrem.

Myšlenky na svatbu a na to, že od sebe Elišku už nepustí, napadaly Adama i teď, když se díval na to, jak se probouzí, a hřál se v jejím úsměvu. „Už fakt musím. Než přijdou ostatní, musím vyřídit pár hovorů. A když tě tak vidím, je mi to líto, Lištičko.“